

Pusztító és gyógyító sebek

„Húzd ki a kardodat, és szúrj át vele!
De fegyverhordozója nem akarta
megtenni, mert nagyon félt. Akkor Saul
fogta a kardot, és beledőlt.”

2. oldal

A keresztyén vértanúk

Mi a teendő, ha a császár az istenit is
magának követeli? Az egyház korai
századaiban hitvallók és megtántoro-
dók egyaránt akadtak.

3. oldal

Öngyilkos gondolatok

Valamennyi élőlény közül az ember az
egyetlen, amelyik tudja, hogy él. És
valamennyi élőlény közül az ember-
ben él a halál tudata is.

5. oldal

HARANGSZÓ

A KIRÁLYHÁGÓMELLÉKI REFORMÁTUS EGYHÁZKERÜLET GYÜLEKEZETI LAPJA ● 2016. JÚLIUS 27. ÉVFOLYAM 14. SZÁM

Csoda utáni vágyakozás

Pünkösödöt és antipünkösödöt egyaránt a hátunk mögött hagyunk. Ünnepeinkben mindig arra keressük a gyógyírt, amire életünkben, közösségünkben magunktól, önerőből nem találjuk a választ. Az emberek egyszerre megértették egymást, olvastuk a pünkösdi evangéliumban. Számunkra, a fukuyamai történelemvéget idéző jelenünkben, hajszálrepedésekkel tűzdelt huszonegyedik századi társadalmunkban mindez futurisztikusan távolinak hangzik.

Pedig bennünk, fogyatkozó erdélyi közösségeinkben is ott él a csoda, a Lélek utáni vágy. Hiszen olyan kevés egyet értő, egymást értő időt látunk az életünkben. Fájdítják lelkünk a szürke hétköznapjainkat jellemző antipünkösödők. Közéletünk eseményei, kampányai csak még inkább felerősítik ezt a közösségeken belül amúgy is meglévő disszonanciát.

Ilyenkor hangosabban és kíméletlenebbül szól mindaz, ami elválaszt egymástól személyt és közösséget. Arra figyelmeztetve, hogy a pünkösöd, az egyet értés, az egy híron pendülés ellentéte mennyire szívósan jelen van és mérgezi, mételeyezi a lelkünk, mígnem egészen megrogyasztja, megkérdőjelezi egy egész közösség életképességét. Így lesz az antipünkösöd végső soron önpusztításunkká. (folytatás a 2. oldalon)

Az önpusztító ember

Amikor minden kilátástalannak tűnik, amikor minden elveszett, és szabadulásra sehonnan nincs remény, akkor szakad fel ez a velőt rázó, rettenetes néma sikoly. A küzdelmet feladó ember utolsó segítségkérő sikolya az önpusztítás. Addig talán hiába könyörgött segítségért, nem talált meghallgatásra. Az üzenet elkeseredett és kegyetlen: ha életemben nem vettetek észre, majd halálomra felfigyeltek. De ez nem így van. Ha valaki azért öli meg magát, mert úgy érzi, nem szeretik, éppen azoknak okoz fájdalmat, akik szerették. Az öngyilkos ember egy menekülő ember, csakhogy menekülése nem visz közelebb semmihez, mert azzal,

hogy elpusztítja magát, a megoldástól végérvényesen eltávolodik, hiszen egy pillanatnyi problémát áthelyez az örökkévalóságba. Maradnak az élők, és marad egy halványuló emlék valakiről, aki eddig volt, de már nincsen, ahol eddig ő létezett, ott most hiány támadt. Talán önvád, szomorúság, szenvedés marad itt, de egy biztos: megoldás nem lesz. A problémák, melyek elől menekül az ember, létezni fognak, ha már az ő életében többé nem, mert már nem él, akkor majd másokéban, máshogyan. Vajon hány gyilkosa van egy öngyilkosnak? Hány ember és mennyi körülmény fonja lassan a kötelet valakinek a nyaka köré?

Csoda utáni vágyakozás

(folytatás az 1. oldalról)

Mert hiába rakják balról és jobbról is sokan a téglát, és adják kézzől kézre, egységes terv és hozzáállás nélkül csak szétfejlődést látunk, össze-vissza épülnek a falak, ajtók és ablakok nélkül.

Semmi sem kerül a helyére, így a végeredmény nem ház lesz, nem biztonságot adó hajlék, hanem csak egy végtelennek tetsző fal, amelynek mindkét oldalán ott áll a nemzetközösség egy-egy tekintélyes része. És szigorúan csodálkozik a másikon, vádolja a másik – mindig a másik – hozzá nem értését.

Az ünnepeink arról beszélnek, hogy átadjuk életünk terepét, repedéseinket és kínlásainkat az Úr Istennek. Hagyom, sőt kérem, könyörgöm azért, hogy az Őve legyen az utolsó szó. Hogy tegyen egyet értővé a velem élővel. Evangéliumra éhező közösség vagyunk. Apadó, de egymással szemben lobogó nemzetrészeként kimondva kimondatlanul vágyjuk a reánk köszöntő ünnepeket, a belénk költöző igét. Amikor elcsendesedhet a lélek és a reá figyelő, élete nehez tartalmazza az Úr válaszát engedheti közel magához.

Mert fájdalmasan sok romboló emberi beszéd lakozik a lelünkben, amely betegít, pusztít. Éppen ezért az egymástól elválasztó mikrovilágunk jelenében nagyon kellene már egy életet egybe-rostáló, hosszú pünkösdi idő. Ahol újra felfedezzük a másik személyét, és érteni véljük a másik szavát. Pünkösdkor ez történik. Egyszerre rájövök, hogy a mellett álló mennyire értékes, milyen hasznos segítséget jelent. Isten használja őt és engem, és ez a legjobb, ami összeköt.

A Lélek egymás mellé helyez lelkeket, akik eddig idegenek voltak egymásnak. Érthetővé, értelmessé válik a másik személye. Jó lenne ezt megélni erdélyi nemzetközösségünk életében is. Meglátni a másikkban a meglévő, sokszor elpalástolt, hát mögé tolt jót, felvállalni a jó szót, mint az építés nagy lehetőségét, és viszonzni is azt. Meglátni és értékelni az elvégzett munka eredményét, elismerni a másik izdadságát, és igen, elfogadni a másként vélekedő véleményét is. Meglátni és értékelni a másik embert.

Talán ez lehetne az önpusztító agóniából az életbe vezető út. Ahol a saját identitásba, öngazolásba, önmagamba vetett hit helyét átveszi az Isten világa. Testestől, Lelkestől.

FÁBIÁN TIBOR

Pusztító és gyógyító sebek

„...elhullottak sebeik miatt... ezért azt mondta Saul a fegyverhordozójának: Húzd ki a kardodat, és szúrj át vele, hogy ha rám jönnek a körülmételetlenek, nehogy ők szúrjanak le, és gúnyt űzenek belőlem. De fegyverhordozója nem akarta megtenni, mert nagyon félt. Akkor Saul fogta a kardot, és beledőlt.” (1Sám 31,1,4)

Saul öngyilkos lett! Ilyenkor dörgedelmes prédikációt lehetne elmondani a hitetlenről, akinek úgy kellett! El lehet marasztalni a bűnöst, és jól a föld alá lehet döngölni, hiszen ez a bűn büntetése. Valójában azonban, akárcsak katonái, Saul is a sebei miatt halt meg.

A „sebeik miatt” mindenkinek meg kell halnia. Sebeket pedig Istentől távol folyamatosan tudunk okozni egymásnak. Sokszor észre sem vesszük, és beleszúrjuk kardunkat a másik ember szívébe. Elhajítjuk nyelvünk parittyakövét, s ki tudja kit, hogyan talál meg? Odamondunk, odaszúrunk, beszélünk, sőt még Igét is inkább beolvasunk, mind olvasunk másoknak! Az édesanyát a kamasz gyermeke „rugdossa”, mert kilenc hónapig belülről tette, most kívülről teszi ugyanezt. A férfit a munkahelye őrli fel lassan-lassan. Tanév végén a gyermek a jegyei miatt érzi úgy, hogy megfelelési kényszerben aprítják lassú halál felé. A nagyszülőket felejtik, s ők közben régi emlékeik folyamatos újramagolásával kapargatják fel saját sebeiket. A szerelmesek pedig az öngyilkossággal fenyegetőznek, hogy maguk mellett tartsák azt, akit állítólag szeretnek. Sebek sebek hátán.

HALÁLÓS SEBEK

Kik okozzák tehát a sebeket? Akár csak Saul és csapata esetében, az ellenség. No, de ki az ellenség? Nem test és vér – mondja Pál. A Sátán sokféleképpen megjelenik. Azok, akik szeretik a filmeket, figyelemmel kísérhették azt, hogyan próbálja az ember a saját ellenségeit kivetíteni. Régebbi filmekben az ellenség távolról, akár egy másik bolygóról jött. Aztán a túlvilágról, azaz a halálból visszajövőtől is félni kellett a filmek szerint. Különböző krimik már azt sugallták, az ellenség köztünk van, akár saját rokonunk is lehet. Legújabb thrillerekben pedig már azt is láthatjuk, az embernek a legnagyobb ellensége saját maga. Önmagunk gyilkosai vagyunk.

Saul élete végén már saját magában sem bízott. Üldözési mániája betegségé vált, s az, hogy beledőlt saját kardjába, saját maga lelki világát hozta felszínre. Kibújt a szög a zsákból. No, de hány szög mardos bennünket is belülről? Mi kellene történjen belül ahhoz, hogy váltoozzanak a dolgok. Ki kellene békülnünk előbb Istennel, és utána saját magunkkal. S az ellenségképünk is más lenne, mert ha Isten velünk, kicsoda ellenünk? Meg kellene látnunk minden helyzetben, hogy értékesek vagyunk!

Egyrészt azért, mert Isten teremtett, másrészt pedig azért, mert valaki annyira értékesnek tart, hogy önmagát adta értünk, sőt ma is harcolt.

MEGSEBZŐ SZERETET

Néhány éve, egy forró nyári napon, egy kisfiú úgy döntött, hogy úszik egyet a házuk mögötti régi kis tóban. Amint ő haladt a tó közepe fele, egy aligátor épp a part fele úszott. Apja, aki a kertben dolgozott, észrevette, hogy a kettő egyre közelebb és közelebb kerül egymáshoz. Rémülten rohant a vízhez, kiabálva a fiának amilyen hangosan csak bírt. Apja hangját hallva a kisfiút aggodás fogta el, és gyorsan megfordult és a part felé úszott apjához.

De már túl késő volt. Amint elérte apját, az aligátor is elérte őt. A partról az apa megragadta kisfiát a karjától pont abban a pillanatban mikor az aligátor annak lábait ragadta meg. Ez egy hihetetlen huzavonához vezetett a kettőjük közt. Az aligátor erősebb volt az apánál, de az apa túl szenvedélyes volt ahhoz, hogy elengedje fiát. Egy gazda épp arra vezetett és a sikoltozásokat hallva, autójától odarohant, célzott és lelőtte az aligátort.

Rendkívüli módon, több hetes kórházi tartózkodás után, a kisfiú életben maradt. A lábát hatalmas sebhelyek torzították az állat erőszakos támadása révén. És a karján, mély karmolások voltak, ahol apja körmei húsába vájtak a kétségbeesett erőfeszítésben, hogy megtartsa az ő szeretett fiát. Az a riporter az újságtól – aki a borzalmas események után elsőként készítette a riportot a fiúval – megkérdezte, hogy láthatná-e a fiú sebhelyeit. A fiú felhúzta a nadrágszárát, és utána büszkeséggel így szólt a riporterhez: – De nézd a karjaimat! Nagy sebhelyek vannak a karjaimon is... Azért vannak, mert Apám nem engedett el!

Krisztus is szenvedélyesen harcolt értünk. Ézsaiás azt mondja, hogy az Ő sebei meggyógyítanak. Lehet, hogy Saulék elhulltak az ellenség okozta sebek miatt, de mi örökké élhetünk a Krisztus sebei árán! Te melyiket választod?

RÁCZ ERVIN

A keresztyén vértanúk

„Adjátok meg a császárnak, ami a császáré, és az Istennek, ami az Istené!” – tanítja Jézus a világi és isteni hatalomnak való engedelmségről. Augustinus egyházatyja „De civitate Dei” (Az Isten városáról) című művében ezt „kettős állampolgárságként” mutatja be: az ember a földi város mellett az égi város polgára is.

De mi a teendő, ha a császár az istenit is magának követeli, és a jézusi „arany középút” járhatatlanná válik? Az egyház korai századaiban, az üldözések idején választani kellett a két állampolgárság között. Hitvallók és megtántorodók pedig egyaránt akadtak a megpróbáltatások közepette.

Voltak olyanok, akik a pogány isteneknek vagy magának a császárnak mutattak be tömjénáldozatot (sacrificati); voltak, akik „csak” hatósági igazolást vásároltak az áldozásról (libellatici); és voltak, akik hamis nyilatkozatot tettek (acta facientes). A megtántorodók az életveszély enyhülésével szemlélve, bűnbánattal kérték visszavételüket az Anyaszentegyházba, visszafogadásuk azonban nem volt zökönőmentes.

A vértanúk (martyres – mártírok: akik vérrel tettek vallást hitükről) és a kínzásokat, csonkításokat túlélők (confessores – hitvallók) helytállása bűnbánatra és vezeklésre kötelezte az elbukókat. Voltak azonban olyanok, akik egyenesen megkövetelték a mártírságot, és nem ismerték el a tagadók visszafogadását sem.

Novatianus, aki Fabianus pápa vértanúhalála után (250) „ügyvezetőként” 14 hónapig, az üldözések enyhüléséig vezette az egyházat (sok pápajelölt börtönben volt, ezért várni kellett a választással), kihirdette, hogy nemcsak a házasságtörésre vagy a gyilkosságra, de a hittagadásra sincs bocsánat. Novatianus makacságát látva az egyház vezetői Corneliust választották pápává, aki szelídebb természet lévén engedékenyebb volt a tagadókkal szemben.

Időközben az a gyakorlat alakult ki, miszerint a confessorok a tagadók „közbenjáróiként”, saját érdemeikre hivatkozva kérték az illetékes püspöktől az „elbukottak” azonnali visszafogadását, vezeklés nélkül. Cyprianus, Karthágó püspöke (251-258) lépett fel elsőként a visszaélésekkel szemben (sokan pénzt

kaptak „főlös érdemeik” átruházásáért), és ki mondta: egyedül Isten bocsáthatja meg a megtántorodók tagadását, őszinte bűnbánat és vezeklés után.

A mártírok kultusza pedig hamar kialakult. Először csak a vértanúkról szóló római bírói jegyzőkönyveket másolták le és egészítették ki; majd szenvedés-leírásokat (passió) örökítették meg a hívők erősítésére; végül pedig legendák is születtek, amelyek rendszerint csodákkal tarkítva, kevés történelmi alappal, de annál nagyobb erővel öntöttek lelket a csüggedőkbe.

A vértanúk testét a hátramaradtak elkérték a hatóságoktól, és tisztességgel eltemették földi maradványaikat, ahogyan Jézussal is tették Nagypénteken. Sírjaik mellett zarándokhelyeket alakítottak ki és évente egyszer, haláluk napján (amit nataliának, égi születésnapnak tartottak) éjszakai istentiszteleten megemlékeztek róluk, legendáikat felolvasták.

A vértanúságot minden időben a legteljesebb Krisztus-követésnek tartották, éppen ezért voltak, akik szándékosan keresték a mártírság alkalmát, azzal együtt, hogy Jézus is ez ellen van: „Ha pedig üldöznek az egyik városban, meneküljtek a másikba” (Mt 10,23), mert „a vértanú nem maga a szenvedés és fájdalom miatt, hanem a szenvedés oka, Jézus Krisztus miatt válik mártírrá.” (Augustinus)

Bár sok keresztyénben él a remény, hogy egyszer majd nem lesznek a hitükért üldözött keresztyének, a valóság az, hogy mindig lesznek Istennek szenvedő gyermekei. Jézus Krisztus gyermekei és követői – ha hitelesen élnek ebben a világban – akkor óhatatlanul is szembe fognak kerülni sötét erőkkel és a világgal ellenségeivel. Nem is lehet ez másképpen, hiszen Isten gyermekei idegenek ebben a világban. A mártírium állandóan jelen levő valóság Isten gyermekeinek életében.

Az aszkézis

„Megsanyargatom és szolgálva teszem a testemet, hogy amíg másoknak prédikálok, magam ne legyek alkalmatlanná a küzdelemre.” – írja Pál apostol a korinthusiaknak.

Pál élet-eszménye a II. századtól a zülléstől és erkölcselenségtől megcsömörlött keresztyéneket egyre nagyobb számban a saját üdvösség felé irányította: megőrizni magukat a világ szennytől – Krisztus visszajöveteléig.

Szabad-e közösséget vállalni ezzel a bűnös világgal? Jézus főpapi imájában (Jn 17) arra kéri az Atyát, hogy őrizze meg övét, és ne vegye ki őket ebből a világból. De mi van azokkal, akik önként akarnak kivonulni a világból?

Az üldözések idején sok keresztyén az egyiptomi sivatag szélén keresett menedéket a római hatóságok zaklatása elől, ami ráadásul teológailag is magyarázható volt: a sivatag a vándorló, tisztuló, Isten népévé váló közösség tartózkodási helye volt. Krisztus keresztyét (amit az embernek magára kell vennie, és úgy követni Őt) sokan az önmegtágadásban, a világi dolgokról való lemondásban és a nyomorúságos életkörülményekben való sínylődésben keresték.

A remeteséget mint a bűnöktől való szabadulás módszeres útját és az imádságban való előrehaladás Remete Antal (251-356?) szerinti módját Johannes Cassianus (360-430) germán származású szerzetes a tevékeny életben való járással egészítette ki. Augustinus egyházatyja már egy városban lakó, közösség-központú szerzetességet javallott, ami az Isten és a felebarát szeretetén alapszik.

Nursiai Benedek (480-547) az „ora et labora” (imádkozzál és dolgozzál) életritmusban képzelte el a világ zajától és csábításától félrevonulók közösségét, amit egy lelki mester (apát, Krisztus képviselője) vezet. Idővel Benedek „regulája” (a szerzetesrend szabálykönyve) lett majd minden kolostor életének szabályozója.

A reformáció egyházai szakítottak a világtól való elzárkózás Isten-keresési mintájával (annak ellenére, hogy Luther Márton maga is ágostonrendi szerzetes volt), és újraértelmezték az aszkézis gyakorlatát a puritanizmusban. A személyes erkölcsösség, az irgalmasság és az áldozathozatal biblikus megközelítése „testközelbe” hozta az aszkézis eredeti, Pál apostol szerinti lelki kiegyensúlyozottságát.

Egy régi káté

Kezembe akadt a régi-régi kátés könyvem. Lapjai megsárgultak, fedele fakószürke, benne van egy lepréselt szegfű meg egy akácvirág. Az akácvirág konfirmációmkor a templomot díszítette, a szegfűt az emléklappal együtt a közös virágkosarunkból kaptuk. A sárguló lapokon látszanak a bejegyzések, mit kellett annak idején megtanulni. Most is tudom, mi volt az „én” kérdésem.

Kérdés-felelet refrénje ismétlődik sok-sok oldalon keresztül. Mennyit magoltuk gyermekfejjel a régies szöveget, amely mögött inkább csak sejtettük a szent misztériumot, mintsem hogy értettük volna...

A régi kis könyvem mellé tettem a polcon nemrég szerzett új kincsemet: Kálvin János Genfi Kátéját. Szép kivitelezésű könyv, különös hangulata van a régi betűkkel szedett újrányomatotott szövegnek. Így párhuzamosan szemlélhetjük, hogyan olvashatták eleink az ősi nyomdából kikerülő hitigazságokat.

Kedves ismerősként köszönt rám az itt is fennálló kérdés-felelet ritmusa. Abban a korban ez a forma volt a szokásos oktatási módszer. Adott témakörben kérdés-felelet formájában dolgozták fel és tanították az ismereteket, majd ugyanígy kérték számon a kívülről megtanult szöveget. Hű, de vacak lebetett – mondta az egyik fiatal diák ismerősöm, akivel egyszer erről a módszerről beszéltem. – Így tanulni egy vizsgára borzasztó lehetett!

Ezzel le is tudtam a dolgot, míg nem egy este ismét kézbe nem vettem a Genfi Kátét, amelyikben a Heidelbergi Kátéhoz hasonló struktúrában érdekes szereposztásra lettem figyelmes. Nem az van kiírva, hogy: Kérdés / Felelet, hanem az, hogy: Lelkipásztor / Gyermek. Vagyis a lekipásztor felteszi a kérdést, a gyermek válaszol!

A konfirmandusok oktatására használt káté gyakorlati szükségességéből jöhetett létre. Az akkori fiatalokat ezek a kérdések foglalkoztatták, és megkérdezték az őket tanító lekipásztort, aki hite és meggyőződése szerint megválaszolta és megmagyarázta a kereső lélek (és nem feltétlen csak gyermek!) számára az Isten ismeretéről szóló dolgokat.

Valószínűleg nem a tanítók eszelték ki az összes kérdést, hanem a fiatalokkal való beszélgetések során jött a felszínre azok aktualitása. Amikor aztán vizsgára került a sor, megfordult a „forgatókönyv”. A lekipásztor kérdezett, de a fiatalok már sajátjukként mondták fel a válaszokat.

DARÓCZY TÜNDE

Mit jelent nőnek lenni? – 3. rész

A NŐ MINT TÁRS

A kislány édesanyja és édesapja mellett nő fel, az apa- és anyaminta meghatározza életét, felcseperedik gyereklánnyá, hozzá magával a családban megtanult mintákat, szerepeket, konfliktusmegoldásokat, de igazi nővé egy férfi mellett formálódhat csupán.

Annak a leánygyermeknek sokkal könnyebb dolga van, akit olyan szülők neveltek, akik szerették őt és egymást. Mert családi pokolban felnőve nem könnyű jól választani és kiegyensúlyozott életet kialakítani. Van, akinek csak másodsorra sikerül, de olyan is van, akinek másodsorra sem.

Egy nő akkor lesz igazi nő, amikor talál egy olyan férfit, aki mellett annak érezheti magát. Tegyük különbséget aközött, ami olyan, mintha igazi nő lenne, és aki tényleg az.

Ha a női magazinokat elolvassuk, nem sok igazi nőt találunk benne. Találunk agyonsminkelt modelleket, női felsővezetőket, akik egy vállalat élén tündökölnék, szingli anyukákat, akiknek az életük a gyerek. Tippet is adnak a számunkra: öregedésgátló krémeket, karcúsító praktikákat, de azt, hogy mi a tartós boldogság titka, hogyan találd meg a testi-lelki harmóniádat, hogyan élj egy férfi mellett kiegyensúlyozott életet, azt nem írják le sehol.

Isten azt mondja, hogy amikor a férfi megtalálja a feleséget, elhagyja apját, anyját, és lesznek ketten egy testté. Tehát a férfinak és nőnek egy nagyon fontos, Istentől rendelt feladata társsá válni. Nem természetes tehát, hogy olyan társadalomban élünk, mely olyan médiát működtet, hogy ha valaki azt nyilatkozza, hogy nem az a nő feladata, hogy többet keresen, mint a férfi, hanem, hogy gyereket szüljön és tartozzon valakihez, felháborodást szít, és ledorongolják, sőt megvonják tőle a támogatást, és ellehetetlenítik.

A NŐ MA

Mit jelent ma nőnek lenni? Vajon azt jelenti, hogy vezető beosztásban, férfiak felett dolgozom és uralkodom? Vagy azt jelenti, hogy kicicomázva, műkörémmel váltogatom a partnereket? Netalán azt, hogy keresek valakit, aki eltart?

Talán a legnehezebb feladat igazi nőnek lenni. Hogy az, mit jelent? Kérdezzük meg mi, nők a férfiakat. Azokat, akik nem csupán a külső alapján és nem rövidtávra válogatnak, hogy szerintük milyen az igazi nő. Műkörmös? Három egyeteme van? Felsővezető? Beszél két

idegen nyelvet? Azt hiszem, nem ezt a választ fogjuk kapni. Hanem azt, hogy a nő legyen igazi társ. Vagyis legyenek belső értékei.

Nagyon fontos az ápolt külső, nem szeretném én azt lekcisinyelni, de a valódi szépség a lélekből fakad. Nem kell smink, ha a szem ragyog és jelzi a lélek tisztaságát. Nem kell rúzs, ha az arc üde és a száj mosolya a szívből fakad.

Hogy mennyi érték van a világban ma, az nem aranyban mérhető, hanem a lélek gyümölcs-cseiben.

Egy nő egyszerre erős és nagyon gyöngéd. Talán a legnehezebb ezt megtalálni, hiszen meg kell adni a családban az egyensúlyt. A férfi dolgozik, szervez, alkot, vezet. Hogy ezt megtehesse, hogy sikeres legyen, kell mögé egy okos, erős és ugyanakkor nagyon gyöngéd asszony. Vajon láttuk-e ezt otthon a családban? Hiszen ha ez fordítva van, vagyis a nő a családfenntartó és vezető, gyakorlatilag felborul az egyensúly és felcserélődnek a szerepek. Ha a nő vezető beosztásban van, elveszíti az érzékenységet, a lelki finomságát, és amazzónná érik, mellette pedig a férj egy passzív férfivá válik.

NEM JÓ EGYEDÜL

Egy nő akkor fog kiteljesedni, ha mellette egy erős férfi van, másképp minden borul. Ma ennek a borulásnak vagyunk a tanúi. Lányos arcú fiúkat visznek divatbemutatókra, és olyan férfiideált mutatnak, akik kevésbé férfiasak. Mintha a vezetőknak az lenne a célja, hogy felboruljon a társadalom rendje. A nő egy igazi férfi oldalán családfenntartó erő, akihez oda lehet bújni, és gyöngéden megvigasztal minden bánatot, és megold minden bajt, letöröl minden könnyet, és összetartja a családot. De ehhez önmagában kevés. Ehhez kell egy odaadó, erős, szerető, családfenntartó férj, amilyenből ma kevés van.

Egy ifjú egy gyöngéd nő mellett érik férfivá, egy lány pedig egy erős férfi mellett válhat igazi nővé, ez pedig nem smink kérdése.

Hogy lehet ezt megvalósítani? Ehhez kell egy egészséges család, ahol a gyermekek felnőnek és helyes mintákat sajátítanak el, és aztán kell sok-sok figyelem és szeretet a későbbiekben.

Hatalmas hátránnyal indulnak a rossz mintát tanult gyermekek, mert ahol az anya az apaszerepet viselte, a leánygyermeknek ez lesz természetes, és uralkodni akar, ahol az anya elviselte a bántalmazást, ez a gyermeknek is természetes lesz. Ahol a fiúgyermek azt látta, hogy az anyját semmibe vették, ő is semmibe veszi a nőt, akit állítólag szeret, és lehetne hosszan folytatni.

Helytelen mintát látva évtizedekbe kerülhet, mire egyáltalán ráésszél, hogy gond van, vagy észreveszi azt, hogy akarata ellenére ugyanúgy él, gondolkodik és viszonyul, mint a szülei. Sok házasság megy erre rá.

TÓTOS BEA

Öngyilkos gondolatok

Valamennyi élőlény közül az ember az egyetlen, amelyik tudja, hogy él. Léttudata van. És valamennyi élőlény közül az emberben él a halál tudata is. De ugyancsak az emberre jellemző az önmegölés jelensége is.

Barth Károly arról beszél, hogy az öngyilkossági szándék, kísérlet és tett, mint minden bűntett, a „megbocsátás alá rendeltetett”. Az öngyilkossággal fenyegetőzőkhöz való közeledésben, a szakember tapasztalata szerint, ha a halál-vágytól való eltérésre törekszünk, a kapcsolat görcsössé válik, és maga a kapcsolat is zátonyra fut. De ha az élethez való fordulás, az élethez való megterés vezet, akkor a kapcsolat folyamatosan megszilárdul, és a krízisből kivezető úttá válik.

A suicidális krízis, mint minden krízis, egy folyamat. Néha a környezet számára nyilvánvaló folyamatról beszélünk, máskor viszont a környezet számára ez lehet teljesen felismerhetetlen élethelyzet. E folyamat kialakulását sokféle tényező befolyásolhatja. Különböző tudományágak különbözőképpen magyarázzák az öngyilkossághoz vezető folyamat alakulását. A mélypszichológiai elképzelések közül Freud a búskomorság kórképével foglalkozva arra jutott, hogy a búskomorságban szenvedő embert az önvád jellemzi.

KI A VÁDLOTT?

Valójában ez az önvád igazából egy valaki más ellen irányuló vád. Ez olyan személyre vonatkozik, akit igazából nem szabad, nem lehet vádolni. Ezért a vád önmagunk ellen irányul. Egy másik magyarázat szerint „az érez öngyilkossági szándékot, aki mások ellen irányuló gyilkossági impulzusait önmaga ellen fordítja”. Mások halálát kívánni megengedhetetlen, ez büntetést érdemel. Ez az „önbüntetés” pedig erősíti az öngyilkosság gondolatát.

Freud szerint az önmagam ellen fordulás egyfajta válasz az olyan személyektől elszenvedett sérelmekre, akikkel nem tudtam, illetve nem volt szabad szembefordulnom. Ez gyakran jelent gyermekkorban elszenvedett sérelmeket. Adler véleménye szerint az öngyilkossági kísérlet célja, hogy az alany megbüntesse a környezetét. Ez egyfajta reakció a kisebbségi érzésre, illetve annak leküzdésére. A cél, hogy szenvedjen végre a környezet is, és rádöbbenjen, hogy mekkora veszteség érte.

Érdekes és vitatott Jung véleménye, mely szerint az öngyilkossági szándék az illető tudattalanjából ered, így az öngyilkosság egyfajta „alapvető adottság”. Ha a szociológia szempontjából vizsgáljuk a dolgot, azt kell mondanunk, hogy akkor jelentkezik ez a probléma, ha túl nagy, vagy túl kicsi az egyéni és társadalmi értékrendszer közötti eltérés. Például, ha a fiatal nem talál a felnőttek életében semmi értéket, illetve értelmet.

A BÜSZKESÉG IS ÖLHET

Másik oldalon ott vannak az „úri emberek”, akik nem tudnak együtt élni „szégyenükkel”, és becületbeli ügyből végeznek magukkal. A szociálpszichológia arról számol be, hogy akkor következik be az öngyilkosság, ha valami váratlan és nagy terhelés éri az egyént. Valami olyan élethelyzet, melyben a megszokott megoldási lehetőségek csődöt mondanak, az emberi kapcsolatok beszűkülnek.

Az egyén az öngyilkossággal próbál kapcsolatot teremteni környezetével. Halála árán is fel akarja hívni a figyelmet önmagára, illetve gondjára. Sokat árt, ha észrevesszük a másikon ezt a szándékot, de megpróbálunk nem tudomást venni róla. Az sem segít, ha provokáljuk, az „úgysem teszed meg” felszólítással. És azzal, ha elítéljük az öngyilkosságra gondolókat, még inkább önmaguk elpusztításába taszítjuk az ilyesmit tervező egyéneket.

Segít, ha komolyan vesszük az ilyen gondolatokkal küzdő embereket. Nem kell túl sokat, de annál rendszeresebben kell beszélgetni az öngyilkossági gondolatokkal játszadozó emberekkel. Az öngyilkosság az ember önmagával szemben alkalmazott agressziója. Ha ezt az agressziót (verbálisan, vita, illetve inkább támadás szintjén) a szenvedő beszélgető társára vezetheti, csökken az önmagával szembeni feszültség.

Másik fontos, segítő módszer a dolgok néven nevezése. Hiszen, amitől félünk, arról nem szívesen beszélünk. Ha nem beszélünk róla, megmarad a titokzatos félelemkeltő dolognak. De ha kimondjuk, elemezzük, néven nevezzük, csökken az ereje.

Van egy pont, amikor már elkerülhetetlen a szakember bevonása, különösen az utolsó szakaszban lévőeknek a szakorvosi segítség. Minden segítő szándék és szakértelem viszont csak akkor hatásos, ha Isten végtelen hatalma elé van állítva a lelki krízis. Az öngyilkossági hajlammal rendelkezők illetve az öngyilkosok által hátrahagyott család evangéliumi lelkigondozása elengedhetetlen.

Apa, miért?

Ha öngyilkos volt az apám, akkor én is hajlamos vagyok rá? Egyáltalán mi lehet rá egy családapát, hogy önként vessen véget életének? Feldolgozhatják-e a gyerekek apjuk elvesztését, úgy, hogy az saját maga vetett véget életének?

A halál, de különösen a hirtelen bekövetkező halál rettenetesen nehezen feldolgozható tény egy család számára. Ez egy folyamat, melynek talán egyetlen állomását sem lehet megszórni. Fájdalommal teli az út, és ezt nehezebbé teszi a tény, amikor a családtag önként döntött a halál mellett. Ilyenkor a hátramaradottaknak szembe kell nézniük a környezet kimondott, vagy kimondatlan vádjával, rosszallásával is. A családtagok úgy érzhetik, hogy rosszindulatú pletykák keresztüztüzebe kerülnek, ezért nem beszélnek róla.

Még a családon belül is inkább tabuvá válik a téma. Megszületnek, megkövesednek a ki nem mondott, át nem beszélt, ijesztő titokká alakult kérdések. Ilyenkor súlyos büntudat is terhelheti az amúgy is súlyos gyász fájdalmát. És a gyerekek? És a gyereket is vigasztaló, hátramaradt szülő? A gyerek nem egyszer iszonyú és irreális büntudattal küzd: miattam ölte meg magát?! Már csak ezért is fontos beszélni erről a családban. Ha a szülő úgy érzi, hogy egyedül ezt nem képes feldolgozni, szakemberhez kell fordulnia.

A gyerekekben aránytalanul nagy megfelelési kényszer alakulhat ki. Nehogy a megmaradt szülő is elhagyja. Sok esetben előfordul, hogy a környezet a gyerek füle hallatára, tette miatt támadni kezd az elhunytat. A gyerek, természetesen, az elhunytat „képviseli” és védi. Általában egyre inkább hasonlítani akar az elköltözőre: ételek, hobbi, szokások átvétele által. Ez a hasonulás ritkán „egészséges”.

A szülője, családja öngyilkosságát ki nem beszélt és fel nem dolgozott gyerek felnőtt korában olyan társat választhat magának, akit feltétlenül meg kell mentenie. Ez a szerep általában önpusztítással, beteges önmegtagadással jár.

Az öngyilkosság traumájának feldolgozása a szülővel való közös beszélgetéssel és imádkozással kezdődik. Az őszintén megosztott együtt érző szeretet gyarapszik. A közös fájdalom tabuk nélküli kibeszélése könnyíti és oszlatja a terheket. Az Istenbe vetett, imában kimondott közös bizalom pedig még inkább eggyé teheti a családot.

Több mint kétszáz program a reformáció 500. évfordulóján

Több mint kétszáz programot készítenek elő országsszerte a reformáció 2017-ben esedékes 500. évfordulójára – mondta a Reformáció Emlékbizottság miniszteri biztosa.

Hafenschner Károly a szekszárdi vármegyeházán elmondta: a jubileumi év megnyitó ünnepsége 2017. január 6-án, Vízkereszt napján lesz Budapesten, a Művészetek Palotájában, a reformáció napján, október 31-én pedig nagyszabású református találkozót rendeznek a Papp László Sportarénában.

Az emlékvé kulturális programjai közül kiemelte: a Magyar Nemzeti Múzeumban nemzetközi értékeket is felvonultató, központi kiállítást terveznek 2017. húsvétól év végéig, az Országos Széchényi Könyvtárban nyomdatörténeti kiállítás lesz, a Magyar Nemzeti Levéltár pedig a 16. század hazai forrásainak teljes körű feltárásával készül az évfordulóra.

Elmondta, az emlékbizottság a reformáció kulturális örökségét bemutató koncertsorozatot tervez Kárpát-medencei helyszíneken. Johann Sebastian Bach H-moll miséjét tíz fontos településre viszik el, a Zsoltárok kincse című zenei eseményt Csíkszeredától Pozsonyig több helyen hallhatja majd a közönség, valamint rendeznek egy vegyes egyházzenei produkciót is.

Hozzátette: tervben vannak a fiatalokat megszólító programok is; a napokban fejezték be a – Luther Mártonra és Martin Luther Kingre utaló – Lutherek című jazzopera színpadra állítását, az egykori Rocksínház társulata adja majd elő Händel Messiásának rockváltozatát. Az általános és középiskolásoknak műveltségi vetélkedőt indítanak a reformáció témakörében, amelynek döntőjét televíziós közvetítéssel szeretnék megrendezni – mondta.

Hozzátette: a bizottság nemrég zárta le a programpályázat második körét, amelyben a Kárpát-medencében 177 település, civil szervezet, egyházközség pályázott a reformációval kapcsolatos programra – közölte az MTI.

A presbiteri munkáról tanácskoztak

Tasnádon tartotta meg május 28-án a Nagykárolyi Református Egyházmegye Presbiteri Szövetsége idei első konferenciáját, melynek meghívott előadója dr. Szélyes Ferenc volt. A következő találkozójukat őszre tervezik a presbiteriek.

Az egyházmegye szinte minden egyházközségének presbitériuma képviseltette magát a konferencián, amelyet Nagy Sándor esperes igehirdetése nyitott meg. Ezt követően Almási Csaba, a Nagykárolyi Református Egyházmegye Presbiteri Szövetségének elnöke köszöntötte meg a résztvevőket, hogy munkájukat félretelve előadtak erre az alkalomra.

Pakulár István házigazda lelképásztor is igével köszöntötte a vendégeket a megye egyik legimpozánsabb műemlék templomában. Elmondta: a mostani konferencia egy olyan alkalom, amikor a presbitériumoknak a múlt és a jövő felé egyaránt kell tekinteniük.

A küszöbön álló népszavazás margójára

250 ezer euró, úgymond „szolidaritási hozzájárulást” fizetne az Európai Bizottság minden menekült után azokkal a tagállamokkal, amelyek nem hajlandók befogadni más tagállamból áttelepített menekültet – adta hírül a sajtó.

Az Európai Bizottság farizeusi „szolidaritás-igénye” teljes ellentéze a keresztény értékrendből fakadó európai alapértékeknek: kényszergetés ez inkább, mintsem az emberi méltóság, a szabadság, a népakarat, az egyenlőség, a jogállamiság és az emberi jogok tisztelete. Európa vezetői irreális tartozásba kergetnék azokat a – zömmel kelet-európai – népeket, amelyek amúgy is számtalan társadalmi és gazdasági nehézséggel küzdenek, tovább rontva felzárkózási esélyeiket.

Isten az áldozatok hozatalakor azt kéri, hogy mindenki annyit adjon, amennyi „kitelik az ő módjától” (3Móz 14,30). A legfrissebb romániai statisztikák havi 457 euróban rögzítik a hazai átlagkeresetek összegét, úgyhogy a „szolidaritási hozzájárulás” egy romániai EU-polgár szinte 50 évnyi összeresztét jelentené.

Ha pedig arra gondolunk, hogy egy-egy romániai gyermek után 19 euró gyermeknevelési pótlék jár havonta, könnyen kiszámítható, hogy társadalmunk 1302 gyermekre áldozza az egyetlen menekülttel való szolidaritási összeget, 2 éves koruktól 18 éves korukig. Hovatovább 77 migránssal való „szolidaritásvállalás” árából megépülhetne a felette szükséges partiumi kórház, amely évente sokezer rászorulóknak nyújthatna élet- és lélekmentő segítséget.

Ezek fényében joggal merül fel a kérdés, hogy miféle egyenlet alapján sikerült az Európai

A megjelent presbitereket köszöntötte Tóth András, a Királyhágómelléki Református Egyházkerület Presbiteri Szövetségének elnöke is, aki elmondta: a Presbiteri Szövetség megalakulása-kor azt a célt tűzte ki maga elé, hogy a regionális és évi közös konferencián hallottak és tanultak által olyan presbitereket nevel, akik megfelelő munkatársai lehetnek a lelképásztorok a gyülekezetek lelki és anyagi építésében.

Dr. Szélyes Ferenc, a Szatmár-Láncos Református Egyházközség presbiterje, a Presbiteri Szövetség missziós felelőse a presbiteri munkáról tartott érdekesítő előadást. Beszélt a presbiteriek kötelességeiről, hatásköréről és missziói szolgálatáról. Arra biztatta presbitertársait, hogy szorgalmasan olvassák a Szentírást. A presbitérium kötelessége az egyházközségben, hogy: „mint a nyáj pásztorja gondozza a gyülekezetet, mint az Isten házában szolgálja vezesse a gyülekezetet, és mint a hit őrzője védje a gyülekezetet” – fogalmazott az előadó.

Az előadást követően a presbiterieknek lehetőségük kínálkozott arra, hogy megosszák egymással sikereiket és kudarcaikat, majd a konferenciát követően finom ebéddel várták a helybeliek vendégeket.

SEBESTYÉN ELEK ELŐD

Bizottságnak a „szolidaritási hozzájárulás” összegét kiszámolni?

Mindezeket azért tartom fontosnak leszögezni, mert a menekültenkénti negyedmillió eurós „tartozás” nevesítése és követelése önkéntelen el-lenállási reakciókat szül, sőt az Európai Bizottság felvetése egyenesen gyűlölet szítására alkalmas vidékünkön. Elfogadhatatlan, hogy az Európai Bizottság a politikai zsarolás fegyverét használva állítsa szembe a továbbra is szűkölködő kelet-európai polgárokat a migránstömegekkel. Különösképpen, hogy a véreskező diktatúrákból a szabad világ felé igyekvő kelet-európai társadalmaink felé mutatott, hasonló mértékű uniós szolidaritásnak nyomát sem láttuk az elmúlt évtizedekben...

„Európa válságos időköt él, hiszen óriási menekülthullámmal és az ezzel együtt járó nehézségekkel kell szembenéznie. (...) Egyházunknak ebben a helyzetben meg kell tennie azt, ami küldetéséből fakadóan is feladata, vagyis, hogy imádkozzon és imádságra buzdítson” – hirdettük 2015. szeptember 29-i körlevelünkben, és erre a szolgálatra kértük egyházkerületünk híveit. Arra kérem tehát az európai intézményeket, hogy ne kergessenek bennünket bele a felebarát elutasításának bűnébe! Mi nem tartozunk senkinek, csak azzal, amivel felebarátaink nekünk is tartoznak. Isten és ember előtt annyit vállalunk, amennyi tőlünk telik – ahogyan azt a Teremtő reánk hagyta.

A békesség kötelekében:

Nagyvárad, 2016. június 22.

CSÚRY ISTVÁN püspök

Református nevelőszülők találkozója

Először szervezte meg a már több mint 600 nevelőszülővel rendelkező Magyar Református Gyermekvédelmi Szolgálat – Nevelőszülői Hálózat a Református Nevelőszülők Országos Konferenciáját, melynek a debreceni Református Nagytemplom adott otthont.

Czibere Károly, az Emberi Erőforrások Minisztériumának (EMMI) szociális ügyekért és társadalmi felzárkózásért felelős államtitkára tartotta az első előadást. Előadása elején felidézte, hogy milyen boldog izgatottság jellemezte 2009-ben a közhangulatot, amikor elindult ez a szolgálat, amelynek célja nem más, mint a családok megerősítése, megmentése és valódi esélyteremtés az élethez. „Ennek óriási a társadalmpolitikai jelentősége” – mondta.

Lantai Csilla, az EMMI Gyermekvédelmi és Gyámügyi Főosztályának vezetője a gyermekvédelmi szakellátás aktuális kérdéseiről beszélt. Ismertette a gyermeki jogok jelentőségét, és elmondta, hogy a megteremtett jogszabályi környezet legfontosabb küldetése, hogy segítse a nevelőszülői munkát. Jelenleg több mint 20 000 gyermek részesül gyermekvédelmi ellátásban. A tavalyi – 2015-ös statisztikák alapján – 12 948 gyermek él nevelőszülőknél, 7049 gyermek nevelőotthonban, és 274-en pedig egyéb helyen. Azt szeretnék elérni, hogy minél többen kerüljenek nevelőszülőkhöz, egy szeretetteljes otthonba, ahol megkapják azt a figyelmet, amelyre szükségük van – ezért azonban

még sokat kell dolgozni, valamint választ kell találni a különleges és speciális ellátást igénylő gyermekek gondozására is. Zárásként ismertette a 2014-2020 közötti európai uniós pályázatokat, amelyek eddig is, majd a jövőben is szeretnék segíteni a nevelőszülők szolgálatát.

Beszterczey András, a Szeretetszolgálati Iroda vezetője a Magyarországi Református Egyház (MRE) szerepvállalása a gyermekvédelmi szakellátás területén címmel tartott előadást. Kiemelte, a rendszerben jelenleg 600 nevelőszülő és 1200 gyermek van. „Az MRE azért akart részt venni a nevelőszülő hálózat kialakításában, mert az elesetteket és a kizsájtottakat fel kell emelni. Többet akarunk adni. Ha a református egyház vállal egy szolgálatot, fogadalmat tesz, ahogy a szülő is, aki nevelői szerepet vállal.”

VIATOR

Miért fordítjuk el a fejünket?

Az állatszeretet hulláma előtörtte világunkat, most, amikor a hobbiállatok tartása nagyon sokba kerül.

A házi kedvencek külön ágyacskáiban, selyempaplanon alszanak, ezüst tányérból lefetyelnek, szoknyacskáiban, kabátkákban sétálnak az inádott kis cicák, kis kutyák. Egészséges eledelüket külön gyártók biztosítják, tele finom húsfalatokkal, vitaminokkal, hogy selymes, fényes legyen a szőrük. Fogazatukat állatorvosok ápolják, frizurájukat is már fodrászok készítik. Sőt külön parfümöt kísérleteztek ki számukra, nem kis vagyonért.

Mondd, embertársam, ha kímész az utcára, hányszor jön veled szembe egy emberszabású kiscica, mely reszket az éhségtől, a hidegtől, csupa szutyok cafatnyi ruhája? Hányszor fordítjuk el fejünket, hogy ne lássuk az apa, az anya által vert gyermekek megkínzott arcát?

Utagyerekek másznak elő a kanálisokból, és oldószert szípoznak szemünk láttára. Elfordítjuk fejünk.

Elhagyták, elkergették, elüldözték, megerőszakolták, ütötték és megverték őket, tele vannak tetűvel és piszokkal, betegek, alultápláltak és riadtak, mint az állat: a senki gyermekei. Gyakran még nevéket sem tudják, nem tudnak nevetni vagy sírni, nem tudják, mit jelent egy iskola vagy orvos, nem bíznak senkiben, és senki sem bízik bennük. Lopásokból, hazugságokból, koldulásból élnek. Saját szülei kényszerítik kéregetésre. Ezeknek a gyermekeknek az élete tele van tragédiával – csupa olyan dologgal, amelynek egyetlen gyermek életében sem volna szabad soha előfordulnia.

Nem tudják, mit jelent a gyöngédség és a szeretet. Nem szerette őket soha senki, és nem ismerhették meg Istent. Ha megállnak a templomok lépcsőjén, jóindulatunkat várják.

Nem hasonlítanak ezek a képek az utca állatainak életére? Nem ugyanolyan egy macska élete, mint egy gyermeké? A romániai árvaházakban kevesebb pénz jut egy gyermek havi ellátására, mint egy tasak macskaeledel megvásárlására. Manapság több állatot fogadnak örökbe, mint gyermekeket.

Karácsony táján valamilyen feldolgozásban mindig előkerül Andersen egyik legszomorúbb története, a kis gyufaárus lány meséje. Sajnos ez a történet ma is aktuális.

Észünkbe jut Móricz Zsigmond Árvacskája, a kis örökléte ruhátlan állami, akinek egyetlen öröme, vigasztalója egy tehén, és egy szelet kenyér egész napi elege, akinek paraszat tesznek markába, hogy leszoktassák a dimnyelopásról. A történet zsoldárokról van osztva, melyekben a kis ember-állat megjárja a poklok poklát a bibliai Jóhhoz hasonlóan.

József Attila gyermeksorsa is mellbe vágja az olvasót. Sokszor és sokat éhezett testvéreivel együtt, főleg édesanyjuk megbetegedése után. Aztán koldultak, mert utcára tették a családot, és az elkeseredett, beteg anya menhelyre vitte gyermekeit. Attila és lánytestvére falura került: disznó-, illetve lipapásztornak, és istállóban háltak.

Kivert emberpalánták a sorsra bízva. Ha látjuk őket, elfordítjuk fejünk!

VERES PIROSKA

Máglyahalál: 15 éve végezték ki a misszionáriusokat Észak-Koreában

Tizenöt éve, 2001 júniusában 17 misszionáriust végeztek ki Észak-Koreában. Az onnan elmenekült emberek Kínában alapítottak Bibliaolvasó kört, és terjesztették Isten igéjét, ám lelepleződésük után Kína visszatoloncolta őket Észak-Koreába, a biztos halálba küldve ezzel őket.

1998-ban Choi Kwang Észak-Koreából menekült misszionárius visszatért Kínába, és alapított egy Bibliaolvasó kört. Három év alatt száz missziós központot alapítottak Kínában, hetvenen észak-koreai misszionáriusok lettek. 2001-ben elfogták a Bibliaolvasó kör 17 tagját a kínai hatóságok, és visszatoloncolták őket Észak-Koreába, ahol mártírhalált szenvedtek. Volt, akit golyó általi halálra ítélték, de volt, akit máglyán égettek el.

Észak-Korea soha nem látott brutalitással kínozza és öli meg azokat, akik Isten felé fordulnak. Az üldözés oka nem egyszerűen csak a vallásgyakorlást tiltó állami törvények áthágása, vagy a kereszténységnek mint hitrendszernek az elutasítása. A világban jelenleg is elképesztően nagy számban történő keresztényüldözés szinte mindig erre a két okra vezethető vissza, de Észak-Koreában egy sajátos, máshol sehol nem található ideológia áll az üldözések mögött. Észak-Korea az egyetlen modern állam, ahol a politikai vezetőnek majdhogynem isteni hatalmat és nemkülönbön tiszteletet kell adni. A vezetők hatalmas, bearanyozott szobra előtt meg kell hajolni, emlékműveket kell rendezni és azokon kötelező részt venni.

Az észak-koreai kereszténynek tehát nem egyszerűen csak egy ateista világszemlélettel állnak szemben, hanem meg kell tagadják az állami vezetők istenként való tiszteletét. Aki erre nem hajlandó, azt a legkegyetlenebb módon üldözik és kivégzik.

A világ hatalmasságai pedig a lehető leghuzagabb módon viszonyulnak ehhez a kérdéshez (is), hiszen amíg az emberi szabadságjogok megvédésére és kiteljesítésére, az úgynevezett demokratikus világrend terjesztésére és a mindenféle kisebbségek és másként gondolkozók jogait bőszen védik, nem kevés erő és pénz fordítva rá, addig a kereszténynek szenvedései és mártírjuma még csak a hírekbe sem kerül bele.

Isten gyermekeinek vére viszont magvetés, és minden mártírium csak erősíti a kereszténynek közönségét.

VISKY ISTVÁN

Évforduló

DANIEL TOSSANUS (1541–1602)

475 éve, 1541. júl. 15-én szül. id. Daniel Tossanus (Toussain) francia ref. teológus. Orléans (1561-71), Bâle (*72-73) lelkésze. A hugenotta-üldözéskor többször menekül. Heidelbergben a kálvinista III. Frigyes választófejedelem udvari lp.-a (1573-76). A lutheránus VI. Lajos idején több lp.-ral és heidelbergi teol. tanárral a kálvinista Johann Kasimir herceg védelme alatt álló Neustadtba menekül, az ismét kálvinistává vált heidelbergi teológián az Újszöv. professzora (1586-1601).

DÉZSI MÁRTON (1630k–1691)

325 éve, 1691. júl. 24-én hunyt el Dézsi (Hockmar) Márton ref. lp., tanár. Kézdivásárhelyi lelkész (1670), kézdi esperes (1670), nagyenyedi kollégiumi tanár (1671). A karteziánus és coccejánus eszmék, a kálvinista ortodoxiával szembeni teológiai racionalizmus és bibliai alapú kegyesség első erdélyi hirdetője. Tanai hirdetéséről eltiltja a radnóti zsinat (1673); tanári állásából rövid időre elbocsátják; heves hitvitát folytat az ortodoxiát védő Pósházi János gyulafehérvári tanárral (1684-85).

FORGÁCS GYULA (1879–1941)

75 éve, 1941. júl. 8-án hunyt el Forgács (Firtusz) Gyula, a magyar ref. belmisszió úttörője. A bp.-i Skót Misszió slp.-a (1906-10), majd lp.-a (1933); péceli (1910), sárospataki (1924) lp.. Több missziói egyesület vezetője; az ország első gyülekezeti házának megépítője; a Péceli Kör egyházi reformmozgalom elindítója (1920). Kerületi (1920-24) és zsinati (1928-33) missziói referens; a zsinat által elfogadott (1933) missziói törvény előkészítője. Fő műve: *A belmisszió és cura pastoralis kézikönyve* (1925).

Mozgó templom lett egy villamos Prágában

A mozgó templomban kereszt és orgona is volt, az érdeklődőkkel a cseh katolikus egyház vezető képviselői beszélgettek a vallásról és a kereszténységről.

Mozgó templomként működött június 10-én, a Templomok Éjszakáján egy prágai villamos. A prágai egyházkerület a 22-es számú villamos útvonalát választotta ki erre a célra. A mozgó templomnak berendezett szerelvény este 18:00 és 22:00 óra között közlekedett a cseh főváros nyugati és keleti része közötti útvonalon. A speciális villamos a járat száma helyet a NK (Noc Kostelu – Templomok Éjszakája) kezdőbetűivel lett megjelölve, és bárki felszállhatott rá – közölte Michal Nemecek páter, az egyházi szervezők képviselője.

A mozgó templomban kereszt és orgona is volt, és az érdeklődőkkel a cseh katolikus egyház vezető képviselői beszélgettek a vallásról és a kereszténységről. A prágai püspökség közlése szerint Dominik Duka prágai érsek, a cseh katolikus egyház feje személyesen is részt vett az akcióban, ahol közös imára is lehetőség nyílt.

Csehországban idén nyolcadik alkalommal szervezték meg a Templomok Éjszakáját, amelybe az adatok szerint mintegy 1600–1700 templom kapcsolódott be. Prágában 315 templom jelezte, hogy programot készít erre az estére. A legnagyobb érdeklődés általában a zenei programokat kísérte. „Az idei programban a hagyományos egyházi zene mellett teret kap a dzsessz és más zenei irányzatok is” – mondta Michal Nemecek újságíróknak.

Tavaly 1483 templom kapcsolódott be az akcióba, s a templomokat majdnem félmillió személy kereste fel.

„Nagy örömmre szolgál, hogy ezekkel a rendezvényeinkkel azokat is sikerül megszólítanunk, akik máskülönben nem tartoznak a templomok rendszeres látogatói közé” – nyilatkozta a prágai érsek.

A 10,5 milliós, túlnyomórészt katolikus Csehországban a legutóbbi népszámláláskor (2011) a lakosság mintegy kétharmada hivatalosan is ateistának vallotta magát, komoly aggodalmat váltva ki egyház körökben – tájékoztatott a ma.hu honlap.

Fricska

Az ember mindenkitől tanulhat valamit – mondta egyszer egy lelképásztor a híveinek. Minden taníthat bennünket valamire – folytatta a tanítást a lelkész –, nem csupán az, amit Isten teremtett, hanem azok a modern eszközök is, amiket az ember talált fel!

Látja a lelkész, hogy az emberek ingatják a fejüket, ezért felszólította őket, hogy kérdezzenek nyugodtan, ha kétségeik vannak.

– Mire tanít tehát bennünket a vasút? – kérdezte egyik kételkedő.

– Arra, hogy egyetlen rossz pillanat miatt mindenről lemaradhatunk.

– És a távírda?

– Hogy minden szót számba vesznek.

– És a telefon?

– Hogy odaát is meghallják, amit itt beszélünk!

HARANGSZÓ

A Királyhágómelléki Református Egyházkerület gyülekezeti lapja
ISSN 1221-0323
Megjelenik kéthetente.

Szerkesztőbizottság: Ghittea-Szabó József-Levente, Oroszi Kálmán, Rácz Ervin, Szomor Attila, Tokár Sándor, Tóth Beáta, Wagner Erik. **Felölös szerkesztő:** Visky István. **Tördelőszerkesztő:** Petrikó Ildikó. **Szerkesztőség:** 410001 Nagyvárad, Moscovicei (Szilágyi Dezső) u. 14. sz. Tel.: 0726-242824, 0259-416067. E-mail: harangszoujsag@gmail.com. Honlap: www.kiralyhagomellek.ro, http://www.facebook.com/harangszo, http://www.harangszoujsag.wordpress.com.

Készült a Királyhágómelléki Református Egyházkerület Szentzi Kertész Ábrahám Nyomdájában. **Felölös vezető:** Wagner Erik. A lap terjesztése a lelkési hivatalokon keresztül történik. A szerkesztőség fenntartja magának a jogot, hogy a beérkező irásokat rövidített és szerkesztett formában közölje. Meg nem rendelt kéziratokat nem őrünk meg és nem küldünk vissza.